

Sygn. akt **II AKa 38/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Janusz Jaromin
Sędziowie:	SA Stanisław Kucharczyk (spr.) SA Piotr Brodniak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Jorella Atraszkiewicz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014 r. sprawy

M. M.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 15 stycznia 2014 r., sygn. akt III K 187/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie II w ten sposób, iż do zaliczonych okresów odbywania kary w sprawie III K 94/10 Sądu Okręgowego w Szczecinie dodaje okres od 3 marca 2012 r.,

II. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. F. kwotę 147,60

(stu czterdziestu siedmiu i 60/100) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

IV. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt II AKa 38/14

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Szczecinie wyrokiem łącznym z dnia 15 stycznia 2014 r. w sprawie M. M. objął kary orzeczone prawomocnymi wyrokami w następujących sprawach:

1. Sądu Rejonowego w Zielonej Górze z dnia 07 kwietnia 2011r. w sprawie VII K 6\11, za czyn z art. 288§1kk, popełniony 23 grudnia 2010r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w dniu 23.12.2010r.,

2. Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 3 października 2011r. w sprawie IVK 491\11, za czyn z art. 224§2kk w zb. z art. 222§1kk w zw. z art. 11§2kk, popełniony 20 marca 2011r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności, z zaliczeniem okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 20.03.2011r. do dnia 21.03.2011r.,

3. Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 lutego 2012r. w sprawie IIIK 94\10, (zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 27 września 2012r. w sprawie II AKa 1212), za czyny z art. 280§1kk w zb. z art. 157§2kk w zw. z art. 11§2kk w zw. z art. 64§1kk, art. 280§1kk w zw. z art. 64§1kk, art. 289§2kk w zw. z art. 64§1kk, art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk, art. 13§1kk w zw. z art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk, art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk, popełnione 6 lutego 2009r., 14 lutego 2009r., 13-14 luty 2009r., 12-13 marca 2009r., 18-19 luty 2009r., 27-28 stycznia 2009r., 05-06 czerwca 2009r., 01-02 stycznia 2009r., na karę łączną 8 lat pozbawienia wolności, z zaliczeniem tymczasowego aresztowania od dnia 20 marca 2011r.,

4. Sądu Rejonowego Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 16 kwietnia 2013r. w sprawie IVK 44\11, za czyny z art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk i art. 289§2kk w zw. z art. 64§1kk, popełnione 11 marca 2009r. i 23-25 stycznia 2009r., na karę łączną 2 lat pozbawienia wolności, o r z e k a j ą c:

I. na podstawie art. 85 kk w zw. z art. 86§1 kk w zw. z art. 89§1a kk połączył orzeczone opisanymi w punktach 1, 2, 3 i 4 części wstępnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył M. M. karę łączną w rozmiarze 9 (dziewięciu) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczył okresy rzeczywistego pozbawienia wolności od 20.03.2011r. do 21.03.2011r. w sprawie IV K 491\11, od 13.07.2009r. do 15.09.2010r. i od 21.03.2011r. do 04.11.2011r. w sprawie III K 94\10 i dzień 23.12.2010r. w sprawie VII K 6\11,

III. na podstawie § 2 ust. 3 w zw. z § 14 ust. 5 i §16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, przyznał od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. F. kwotę 177,12 (stu siedemdziesięciu siedmiu złotych i dwunastu groszy) z tytułu zwrotu kosztów obrony udzielonej skazanemu z urzędu,

IV. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił skazanego w całości od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciąża Skarb Państwa.

Z wyrokiem nie zgodził się obrońca zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu:

1. na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność – surowość kary orzeczonej względem skazanego na skutek przyłożenia zbyt dużej wagi do okoliczności obciążających skazanego, przy jednoczesnym pominięciu okoliczności łagodzących;

2. na zasadzie art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 577 k.p.k. poprzez niezaliczenie na poczet kary łącznej okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 3 marca 2012 r. w sprawie III K 94/10 zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 17 lutego 2012 r..

Podnosząc te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez obniżenie kary łącznej do 9 lat pozbawienia wolności oraz zaliczenie na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie III K 94/10; ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy okazała się częściowo zasadna, mianowicie co do zarzutu naruszenia prawa procesowego, a mianowicie art. 577 k.p.k. i wniosku postawionego w jego konsekwencji o zaliczenie na poczet kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie III K 94/10 w okresie od 3 marca 2012 r. „dodanego” postanowieniem z dnia 11 stycznia 2013 r.. Zaliczenie wskazanego okresu do odbycia kary w sprawie III K 94/10 przywołanym postanowieniem jest niewątpliwe.

A skoro tak jest, a przy tym i Sąd Okręgowy zaliczył na poczet kary łącznej inne okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie III K 94/10 i pozostałych na podstawie art. 577 k.p.k., który to przepis zaleca wskazanie wszystkich okresów podlegających zaliczeniu na poczet kary łącznej (zob. pod. SA w Katowicach w wyroku z 20.09.2007 r. II AKA 308/07, LEX nr 370425), to modyfikacja zaskarżonego wyroku w punkcie II stała się konieczna, co Sąd odwoławczy uczynił w punkcie I swojego rozstrzygnięcia na podstawie art. 437§2 k.p.k..

Oczywiście bezzasadny jest natomiast zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej. Zupełnie inaczej bowiem kształtują się jej granice niż zakreśla je skarżący. Nie jest tak, iż połączeniu podlegały 4 kary jednostkowe, bo przecież sądy w 4 wyrokach orzekły 10 takich kar jednostkowych. Sposób argumentacji obrońcy może wynikać z nie do końca prawidłowego, bo skrótowego, przytoczenia przez Sąd I instancji w punkcie 3 części wstępnej treści wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie w sprawie III K 94/10, bez przywołania kar jednostkowych wymierzonych za poszczególne przestępstwa, za które M. M. został skazany. Jednakże nie zmienia to granic orzekania przy kształtowaniu kary łącznej pozbawienia wolności określonych w art. 86§1 k.k.. Zauważyć należy, granice te prawidłowo zakreślił Sąd I instancji, co wynika z uzasadnienia wyroku (str. 4 ostatni akapit i pierwszy akapit na str. 5) wskazując, iż za zbiegające się przestępstwa mógł wymierzyć karę łączną od 4 lat i 6 miesięcy do 15 lat pozbawienia wolności.

Nie sposób zgodzić się z obrońcą, iż Sąd I instancji nie docenił należycie okoliczności łagodzących związanych z zachowaniem skazanego w zakładzie karnym. Obrońca przywołuje fakt odpłatnego zatrudnienia skazanego i pozytywną opinię z miejsca pracy, ale przecież Sąd I instancji nie pominął, przy kształtowaniu kary łącznej tego, iż skazany w trakcie odbywania kary nie sprawia problemów wychowawczych, nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, a w grupie współosadzonych funkcjonuje prawidłowo, o czym napisał na str. 6 uzasadnienia. Miał na względzie także stan zdrowia skazanego. Wprawdzie szczegółowo nie odniósł się do tego, że oskarżony pracuje i powierzone obowiązki wykonuje z należytą starannością i do tego, że skazany podczas pobytu w ZK był kilkakrotnie nagradzany, utrzymuje kontakty ze swoimi rodzicami i synem, ale te niewątpliwie pozytywne przejawy zachowania skazanego nie przemawiają za obniżeniem kary łącznej. Wielokrotna karalność za poważne przestępstwa, dotychczasowy sposób życia, w tym i długotrwałe wcześniejsze izolacje, które nie zmieniały skazanego oraz brak rzetelnej refleksji nad swoim postępowaniem i wielokrotna powrotność do przestępstw wskazują na to, iż owe pozytywne przejawy zachowania skazanego w warunkach izolacji to efekt przystosowania się do jej warunków, nie zaś efekt rzeczywistej i trwałej przemiany. Za takową nie przemawiają w sposób niewątpliwy deklaracje skazanego złożone w piśmie skierowanym w toku postępowania odwoławczego (osobistej apelacji), bowiem administracja jednostki penitencjarnej wskazuje mało krytyczny stosunek skazanego do dotychczasowego trybu życia, a i – jak wynika to z opinii ZK –skazany nie wykazuje właściwego zaangażowania w realizację programów resocjalizacyjnych, gdyż np. zadania programu „Krótka interwencja” traktuje instrumentalnie.

Ponadto przy ocenie wymiaru kary łącznej nie można tracić z pola widzenia względów na prewencję ogólną, która zdecydowanie sprzeciwia się łagodzeniu kary przy tylu skazaniach, w tym i za różnorodne przestępstwa i o poważnym ciężarze gatunkowym (np. rozboje).

Okoliczności, jakie podnosi skazany w swojej osobistej apelacji nie dostarczają również argumentów za uznaniem, iż kontrolowane orzeczenie jest rażąco niesprawiedliwe i uzasadnia sięgnięcie po art. 440 k.p.k.. Przy rozpoznawaniu sprawy o wyrok łączny sądy nie weryfikują kwestii zawinienia i sprawstwa, sposobu prowadzenia postępowania w tym zakresie, dlatego uwagi skazanego odnoszące się do tych zagadnień należy uznać za bezprzedmiotowe. Analiza wywodów skazanego dotyczących jego postawy procesowej (deklarowany krytyczny stosunek do popełnianych przestępstw, żal, obietnica poprawy) nie dostarcza podstaw do zakwestionowania stanowiska administracji więziennej o tym, iż skazany wyraża mało krytyczny stosunek do popełnionych czynów przestępczych i dotychczasowego stylu życia. Gdyby rzeczywiście skazany tak postępował, jak deklaruje, to przecież jego karta karna byłaby „krótsza”, natomiast na podstawie przywołanych zapowiedzi trudno przyjąć, iż nastąpiła u niego trwała przemiana, a zastanowienia wymaga czy owe zapowiedzi nie mają jedynie charakteru procesowego, gdyż, aby tak stwierdzić, jak skazany tego oczekuje potrzeba jest więcej czasu i wnikliwej obserwacji poczynań skazanego. Gdy zaś chodzi o zaliczenie okresów rzeczywistego pozbawienia wolności na poczet kary łącznej, to kontrolowane rozstrzygnięcie

wymagało jedynie korekty w przyjętym zakresie, a dalej idące sugestie skazanego są bezpodstawne, na co wskazują obliczenia kary zawarte w opinii.

Mając powyższe na uwadze stwierdzić należało, iż skoro orzeczona kara łączna obejmuje całokształt przestępczej działalności skazanego w zakresie nią objętym i jest dostosowana do wymogów prewencji ogólnej i szczególnej nie ma podstaw do jej zmiany. Zatem należało na podstawie art. 437§1 k.p.k. orzec jak w punkcie II.

Z uwagi na sytuację majątkową skazanego Sąd odwoławczy zwolnił go od wydatków za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 624§1 k.p.k., a na zasadzie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz.U.2009.146.1188 j.t.) oraz §14 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. F. kwotę 147,60 złotych z VAT tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, gdyż nie zostały one uiszczone w całości ani w części.